

L'Eulàlia i els monstres

Les tenebres udolen lúgubres presagis, vents maleïts, com si algú s'hagués deixat obertes, de l'infern, una porta i una finestra. Així s'explicarien també la desagradable i penetrant ferum a sofre que, de cop i volta, inunda la instància i l'angoixant esglai que recorre l'Eulàlia des de fa estona, com si milers d'agulles minúscules i invisibles l'estiguessin esgarrapant des del clatell fins ben avall de l'esquena. La por li atansa la gola inutilitzant-li les cordes vocals però deixant-li, amb prou feines, l'escletxa suficient per respirar. Així podrà mantenir-la amb vida, quedant-s'hi a dins, eternament. De res serveixen els esforços de l'Eulàlia per desempallegar-se d'aquesta pressió que pretén esclavitzar-la des de dintre.

Finalment s'obliga a obrir un ull i allà no hi ha ni dimonis ni tenebres. És de dia. El Marçal, al seu costat, ronca amb aïcs tètrics, malgrat l'andròmina que fa servir a les nits per respirar millor, prescripció irrenunciable del doctor per combatre les preocupants apnees. Un parell de ventositats matineres sense l'empeguement que el costum s'ha endut ja fa setmanes juntament amb un romanticisme dubtós, bastant rovellat després d'uns primers mesos d'ús irresponsable, inunden l'habitació d'un aire fètid, espès i irrespirable. Amb un gemec de repugnància que no aconsegueix immutar al mort vivent que li dorm al costat, l'Eulàlia recupera veu i alè. D'un salt – real, en aquest cas, i no pas d'aquells metafòrics que s'acostumen a fer a la literatura per sortir dels llits- fuig d'aquell cruel atac químic, disposada a refugiar-se al lavabo. No hi arribarà pas, tan ràpid com ella voldria, doncs una sensació encara més desagradable que la dels pets del Marçal atura l'Eulàlia quan el seu peu dret toca terra. En comptes de les esperades duresa i fredor de la rajola, entre els dits, nota com llisca una substància tèbia, humida i llefiscosa, com si s'hi hagués esbudellat un cuc i les entranyes s'hi estiguessin espargint. Un segon gemec regalima de les profunditats de l'Eulàlia, acompanyat aquest cop d'un reneç malsonant i teledirigit, amb ràbia i cicuta, cap a l'home del llit. Deixant al seu pas un reguer de petjades d'intestins de cuc, es dirigeix, aquest cop sí, cap al lavabo. El Marçal ha respost al gemec i al reneç amb un ronc ben desagradable i, abans de tancar-se, l'Eulàlia li dirigeix una última mirada que barreja amb precisió alquímica odi, repugnància i por.

Sí. L'Eulàlia té por. Doncs el cuc que acaba de trepitjar, en realitat no era un cuc, sinó un preservatiu usat la nit anterior que, per associació d'idees, li ha fet recordar el veritable malson que ve tenint les últimes tres setmanes de retard i que deixa a l'alçada de conte de fades infantil, les mans invisibles que li atansaven el coll fa una estona. El vòmit és immediat i inevitable; també esperat, però no per això menys angoixós. *Tres matins*

seguits, es diu. Quan les arcades li deixen, per fi, netejar-se les llàgrimes i la comissura dels llavis, es permet que a aquesta hi aparegui un somriure trencat, com una victòria subtil i sarcàstica al desànim, mentre es repeteix a si mateixa, *tres matins seguits*, i afegint amb amargor, *ja et podies haver estalviat la pasta del Predictor*.

Sobre el marbre del rentamans la capsa del *Predictor* l'observa. És d'un rosa apàtic i asèptic i hi apareix el dibuix de l'aparell que hi conté: un oval força similar a un termòmetre sinistre; al bell mig, el forat per la pantalla digital és un ull macabre que jutja a l'Eulàlia amb avidesa sardònica i la condemna al desterrament a una dimensió demoníaca de dolor arcà i malèfic. Allà hi viu una versió de l' Eulàlia, embarassada de vint-i-cinc mesos, amb una panxa que monopolitza l'univers conegut; una pilota de platja perfecta de desenes de metres de diàmetre de la que surten, minúsculs, els dos braços i les dues cames de la dona, agonitzant per arribar, sense èxit, a tocar terra. Lent però inexorable, se li acosta un monstre, encara més gegant, fet de bolquers bruts que deixa, al seu pas, un regalim infecte de caca de nadó metzinosa i corrosiva. Cridant amb bogeria, l'embarassada hipertròfica es sacseja desesperadament intentant escapar, ni que sigui rodolant, de l'amenaça d'aquella deformitat immunda. Al seu costat, aliè al patiment d'ella, amb la màscara antigàs somrient verí, el Marçal ronca amb la freqüència d'un transatlàntic atracant a port mentre es tira pets tan verinosos que expel·leixen núvols verds, violetes i negres i que dibuixen calaveres a l'aire. A prop, a una cantonada, es perd a un infinit de desballestament mental, totalment fora d'ella mateixa, una altra Eulàlia, aquesta de l'alçada habitual, però terroríficament prima i escanyolida, ullerosa i amb la pell enganxant-se-li a les galtes, les costelles marcant-se-li com xilòfons sobre el forat hiperbòlic de l'abdomen i les cames i els braços, filaments dèbils i recargolats com mistos consumits pel foc. Amb prou feines pot sostenir en braços els quintigèmins repugnants, peluts, barroers, d'ulls vermells i ullals esmolats, que es barallen, als seus braços, per mamar el còctel deliciós de llet i sang que brolla com una font de pell i os, dels pits de la seva progenitora defallida, frèvola i xacrosa. Fa ja milions d'anys que aquesta Eulàlia ha entrat en catatonia deixant de sentir les queixalades voraces que els ullals dels nadons lupins li fan desgavelladament als mugrons. En aquest estat, la mare només pot esperar que l'eternitat s'acabi com més aviat millor enduent-se amb ella, aquell malson indescriptible. Mentrestant, el Marçal continua impassible, en un llit proper, intercalant roncs i pets amb una felicitat odiosa.

Empassant-se la saliva amb dificultat, l'Eulàlia decideix deixar el ritual del test d'embaràs per la nit, qui sap, potser durant el dia li ve la regla i s'estalvia el tràngol, no és el primer cop que té un retard com aquest. L'aigua de la dutxa posposa les inquietuds de la noia.

Es vesteix en silenci i el Marçal moqueja. *Què fa aquest porc obès i desagradable al meu llit? Com ha arribat fins aquí?* L'Eulàlia és incapaç de recordar un sol moment de felicitat al seu costat. La seva història d'amor està escrita en interminables pàgines de rutina mal gestionada, de deixem-ho per l'endemà, de tampoc no em molesta tant i de ja veurem com ho arreglem. En pocs mesos, i ella no sabia explicar ben bé com, ell ha deixat la casa de la seva mare (*amb trenta vuit anys!*) per venir a viure amb ella, com a desenllaç inevitable d'un horari preestablert sense consens a començament de curs. En aquest temps, el Marçal que, al començar la relació, ja era barruer, brut, mandrós i deixat, ha continuat engreixant-se, embrutint-se i fent-se cada cop més i més inútil, I repugnant, per què no dir-ho. Al llit ronca un cuc milions de vegades més gran que aquell ple d'esperma que ha trepitjat l'Eulàlia fa una estona i que encara roman a terra. Aquesta enormitat bulbosa es debat entre la vida i la mort en una crisàlide feta de mocs, merda i cendra que comença a esquerdar-se xerricant com les portes mal engrixades d'un manicomi porto-riqueny. De l'esquerda sorgeixen cucs, arnes i paneroles comitiva precedent de la bèstia obesa i immunda, una versió desmillorada (malgrat que a l'Eulàlia li sembli difícilment empitjorable) del Marçal. L'animal informe i pudent es recargola sobre el llit deixant restes de sang i pus que manen com gelatina putrefacta de les seves pústules. Vesteix, només, uns calçotets trencats i cagats. I entre esbufec de bilis i esgüell de feristela moribunda, amb la veu abjecta que, de segur, han de tenir els més menyspreables entre els dimonis inferiors, arriba a articular un *bon dia, carinyu* que revifa automàticament les basques de l'Eulàlia. I, per arrodonir el poema, es tira un pet – l'enèsim – mentre es posa a riure amb roncs de porc senglar en zel. L'Eulàlia no contesta, mossegant-se la ràbia, s'acaba de vestir a corre-cuita i marxa cap a la feina esverada i sense mirar enrere.

Trànsit. Per tercer dia consecutiu arribarà tard a l'oficina. *Accelera, home, accelera.* Per tercer dia consecutiu la directora cridarà l'atenció a l'Eulàlia, amb el seu tarannà burocràtic i eficient. *No te'm colis, malparit, no t'hi fiquis... NO!... CLAXON.* Quants avisos burocràtics son necessaris abans de que la directora prengui mesures més dràstiques (però igual de burocràtiques) sobre els retards de l'Eulàlia i la faci cridar al seu despatx? *Un nou retard a la feina... Retard... RETARD! Maleït Marçal, fastigós dels collons i la seva mania de no voler fer servir condons...* L'Eulàlia increpa mentalment la resta dels conductors com si tots fossin còpies ominoses del seu nòvio. *Maleïts conductors imprudents i poca-soltes.* Ja fa deu minuts tard. *Maleït Marçal, maleïts tots.* Arriba al pàrquing de l'edifici on treballa. *Disset minuts tard, maleïda jo, què dimonis estic fent encara amb el Marçal? Aparca el cotxe, per què encara no l'he fet fora de casa a puntades de peu?, recull la bossa per què encara no l'he engegat a la merda?, i busca el telèfon mòbil. Un moment, un moment, un moment... On és el mòbil?*

El telèfon mòbil descansa a la tauleta de nit de l'Eulàlia, al costat del llit on el Marçal s'ha tornat a adormir (fa dos mesos que es troba a l'atur. Feliçment, segons ell). La realitat es deforma davant els ulls de l'Eulàlia, convertint-se en flocs de cendra que es desprenen sota la influència indefugible d'un vent inexistent que ho engoleix tot, deixant al seu lloc només buidesa i foscor. Quan tot ha desaparegut només queda la Eulàlia amb llàgrimes als ulls, flotant en una absència d'univers. Però els seus dits també s'estan convertint en cendra i comencen a desaparèixer. Després les mans, seguides pels braços. Ella intenta lluitar, surant per les tenebres es recargola i pretén cridar però, una vegada més, a la seva gola només hi ha un silenci rotund i sord. No hi ha so on no hi ha res, i no hi ha res on no hi ha xarxes socials, ni missatgeria instantània, ni internet, ni notícies, ni llistes de reproducció musicals que facin una mica més distretes les interminables hores de tedi laboral. Sense telèfon intel·ligent, vuit hores equivalen a una eternitat del més desorbitat no res.

Dues vegades el temps de vida de l'univers més tard, la bústia d'entrada del correu electrònic de l'Eulàlia la rescata de l'obscuritat. Són les nou quaranta-tres. Encara no fa ni mitja hora que s'ha assegut davant del seu ordinador a treballar. El missatge la convoca a una reunió al despatx de la directora. Per un instant l'Eulàlia fantasieja que la reunió tracti de pactar les condicions del seu acomiadament categòricament procedent atès les seves tres faltes consecutives de puntualitat. Així s'estalviaria les set hores i trenta cinc minuts d'eternitat macabre, de foscor tecnològica que li queden encara abans de poder tornar a casa a recuperar el seu aparell tant enyorat com telefònic. Però la fantasia li dura només això: un instant. Després, com si fossin crispetes, li espeteguen al cap el lloguer del pis, la lletra del cotxe, la manutenció dels set bessons llop (*juraria que aquest matí eren només cinc*) que, de ben segur, creixen al seu ventre (i, molt probablement, també la del gandul del seu pare), la factura del telèfon i (*oh, dimonis!*) la d'internet. Si acomiaden l'Eulàlia i no es pot permetre l'internet, cada dia de la seva vida serà exactament igual de llòbrega i sense sentit que aquesta última mitja hora. Imaginant-se al carrer i sense possibles arriba contemplar com a bona la opció d'acceptar les insinuacions, sempre mig en broma, del Marçal de matrimoni, deixar el pis, anar a viure amb la mare d'ell, estalviar-se el lloguer i algunes factures... Immediatament el terror s'apodera de l'Eulàlia com mai abans. La sola idea d'aguantar la malaltissa, verinosa i amargada senyora Raventós, més de la protocol·lària hora i mitja dels dinars de diumenge la fa embogir d'ansietat. Les arcades tornen i, a la suor de l'esquena de l'Eulàlia, els pingüins es refredarien. Ser acomiadada no és opció, doncs els efectes esdevindrien devastadors. Entre calfreds, esgarrifances i nàusees, l'Eulàlia lluita per recuperar l'assossec durant els pocs minuts que li queden fins a la reunió, totalment disposada a tornar-lo a perdre si cal, agenollant-se als

peus de la Directora per suplicar clemència.

Somrient sang, el rellotge marca les deu. Amb dificultats l'Eulàlia s'aixeca del seient d'heures verinoses que se li entortolliguen als braços impedit-li moure's amb facilitat. A cada petjada, els vint metres de passadís que separen el seu lloc de treball del despatx de la Directora, ara redissenyat en masmorra de tortura medieval, es distorsionen, s'allonguen com si l'espai-temps estigués fet de quitrà. La moqueta, a terra, s'ha convertit en sorres ardents i movedisses on els peus, nus i plens de butllofes i nafres, s'hi enfonsen. A banda i banda del passadís, li obre el pas una col·lecció de monstres que l'assenyalen, l'escupen, l'amenacen i se'n riuen amb una maldat injustificada. D'entre tots ells, l'Eulàlia reconeix els vuit nens llop (*no eren set fins fa una estona?*), el monstre de bolquers, una bruixa abominable, que es tracta, sens dubte, de la Mare del Marçal, i el mateix Marçal, abans crisàlide detestable, ara monstre en calçotets sense res a envejar-li en repugnància. Però n'hi ha molts més. Tots els éssers teratològics que, des de petita, l'han acompanyat als seus malsons han vingut avui a veure, riure i celebrar, el comiat del seu preuat objecte de tortura. A mesura que avança l'atmosfera de l'estança es vicia més i més; amb raó, la majoria d'aquests monstres expel·leixen verí, odi i col·leccions fabuloses d'insectes eclèctics i improbables.

Els artells de la mà esquerra de l'Eulàlia, colpeixen finalment, la porta de la directora. Contradient la lògica (i els desitjos més bàsics de la noia), la porta no és gaire sòlida i es troba recoberta d'un líquid espès que, malgrat la sobtada manca de llum, l'Eulàlia té la certesa que és sang. La fusta es recargola, com si d'alguna manera romangués alhora viva i morta, debatent-se en una lluita constant contra l'horror que per si mateixa representa. Mentre, tota sola i màgicament, s'obre, de darrere hi respon un altaveu connectat directament a les profunditats més obscures de l'infern que, amb veu d'ultratomba, la convida a entrar per no sortir-ne mai més: *Endavant*.

La reunió no té res a veure amb la manca de puntualitat de l'Eulàlia malgrat que la Directora li crida l'atenció sobre el retràs en l'entrega d'un parell de projectes que l'Eulàlia es compromet a arranjar sense gaire més demora. Quan la junta finalitza, el monstre de l'avorriment que descansa, luctuós i patètic a sobre d'un armari de racó, diu adeu amb la mà a l'Eulàlia amb un somriure sense dents. A l'altra banda de la porta, imbuïda per la mitologia, fa estona que l'està esperant la foscor perpètua per tornar-se-la a cruspir.

La caiguda eterna pel forat negre de l'espai-temps finalment acaba i l'Eulàlia torna a casa. Passen quarts

de sis de la tarda. Avui no és dilluns, així que és probable que el Marçal estigui emborratxant-se amb els seus amics i no arribi, com aviat, fins a les dues de la matinada. Els dilluns el Marçal no surt i l'Eulàlia busca excuses per arribar a casa el més tard possible. Però avui no és dilluns, així que l'Eulàlia es descalça, es canvia la brusa per una samarreta ampla i s'abraona cap a la tauleta de nit per abraçar, per fi, el seu estimat telèfon. Més de dues-centes notificacions entre les diferents xarxes socials. Un parell de missatges del Marçal, tan terrorífics com era d'esperar, si considerem com està anant-li el dia a l'Eulàlia: *Carinyu, t'has deixat el mòbil a la tauleta. Aquesta nit no facis el sopar, tinc una sorpresa per tu.*

Una sorpresa. L'Eulàlia no té cap dubte de què es tracta. L'acudit sense gràcia de *carinyu, i tu i jo quan ens casem?* cada vegada es fa més freqüent, i era qüestió de dies que l'imbècil del seu nòvio passés d'ignorar, rient, els seus esglais de pànic, a llençar a les escombraries els seus estalvis comprant l'anell més car i lleig de la joieria. L'Eulàlia s'esgarrija mentre al seu costat apareix una Eulàlia envellida, deformada, amargada i curulla de quaranta anys d'infelicitat matrimonial. També hi ha el monstre-Marçal més arrugat i hipertròfic. I els nadons llop, tants aquest cop, que és incapaç de comptar-los, però com a poc una dotzena. I bèsties immundes, pops llefiscosos, i mutilacions horripilants. Però a aquestes alçades del dia, l'Eulàlia ja ha quedat immunitzada de tots els horrors que venen perseguint-la des de bon matí. Les piles de la por se li han esgotat i l'avidesa per la comunicació relativitza qualsevol altre estímul. Ignorant, doncs, les amenaces aberrants i trasbalsades que l'envolten, la dona li dedica les següents dues hores a satisfer tota la seva ànsia cibernètica alimentada per tot un dia d'abstinència forçosa.

Quan acaba, amb forces i valor renovats, va cap al bany, recull el (*maleït*) *Predictor* i, tot ignorant la passarel·la de monstres i malsons que lluiten per distreure-la hi fa pipí a sobre sense permetre's cap mena de dubte. Als *entre-cinc-i-deu-minuts* d'espera que prescriuen les instruccions, l'angoixa comença a guanyar-li una mica de terreny a la seguretat renovada de l'Eulàlia però aconsegueix combatre-la amb decisió. Al minut quatre i mig, encara asseguda a la tassa, sent com s'obre la porta de casa i com la veu del Marçal acaba d'un sol cop amb tota aquella seguretat. I el malson torna a començar: *Carinyu, ja soc a casa. He vingut amb la meva mare. Li estan fent reformes a l'edifici i li he dit que pot quedar-se a viure amb nosaltres una temporada.*

Tot es fa fosc. A la llunyania se sent el riure macabre d'una bruixa, com el reneç de les molles d'un matalàs vell: *nyie-nyie-nyie-nyieeeee*. I l'Eulàlia plora mentre el *Predictor* se li desfà a la mà.